

03/10/2011
01 - V - EV

5079

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, eerste kamer, heeft het hierna-
volgend vonnis verleend:

In de zaak **09/1.250/A**

Rep. nr. 2011/ *u 200*

De heer , in zijn hoedanigheid van Gewestelijke Stedenbouw-
kundig Inspecteur bevoegd voor de Provincie West-Vlaanderen, bij het intern ver-
zelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid inspectie RWO, met kantoor te
8000 Brugge, Werkhuisstraat 9,
woonstakeuze doende ten kantore van zijn raadsman meester Bart Bronders,
hierna vernoemd,

eiser,

hebbende als raadsman meester Bart Bronders, advocaat, met kantoor te 8400
Oostende, Archimedesstraat 7 (tel: 4068/117-12944/BB/PLNDW),

tegen

1. De heer , technisch ingenieur, geboren te
op , wonende te Pittem,
2. Mevrouw , zonder beroep, geboren te
op , wonende te Pittem,
3. De , opgericht bij akte verleden voor
notaris te op , met vennootschapszetel te
Pittem, met ondernemingsnummer

verweerders,

hebbende als raadsman meester Katia Bouve, advocate, met kantoor te 8420 De
Haan, Mezenlaan 9.

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend aan verweer-
ders op 09 april 2009. De vordering werd gekantmeld op 15 april 2009 op het Hypo-
theekkantoor Brugge 2 onder referentie 62-T-15/04/2009-05225.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting
van 01 september 2011.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door alle partijen overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERING

Eisende partij vordert verwerende partijen solidair, minstens in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen tot staking van het strijdig gebruik en het herstel in de oorspronkelijke toestand van een perceel, gelegen te
 waarbij zowel het pand alsook de gevorderde herstelmaatregelen nader in conclusies zijn omschreven.

Eisende partij vordert de uitvoering van die werken binnen de zes maanden na betekening van het vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging, alsook vordert eisende partij om machtiging om eventueel zelf de werken uit te voeren, op kosten van verwerende partijen.

III. BEOORDELING

a) Enkele feitelijke gegevens (in het kort)

1. Eerste en tweede verwerende partijen zijn de eigenaars van een perceel, gelegen te
 (kadastraal gekend onder
). Derde verwerende partij is de opstalhouder (notariële akte de dato 19 oktober 1994).

Er werd op 04 augustus 1993 aan eerste verwerende partij een bouwvergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Pittem.

Het perceel ligt in agrarisch gebied, doch niet in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

2. Er werd op 27 mei 1997 een proces-verbaal opgesteld door de politie van de gemeente Pittem, waarin is gesteld:

"Ter plauze stellen wij vast:

Dat de bouwheer

ter plaatse is;

Dat er geen werkzaamheden aanhangig zijn om reden dat het wooncomplex reeds volledig is afgewerkt;

Dat wij de toelating krijgen tot het betreden van het erf ten einde de vaststellingen te verrichten en een drietal foto's te nemen;

Beschrijving staat der werken en handelingen:

Op het eigendom van

staande en gelegen in de

stellen wij vast:

Wat er op de hiervoor vermelde percelen een nieuw wooncomplex (vervangingswoning) werd gebouwd;

Dat deze woning niet werd gebouwd conform de goedgekeurde bouwplan;

Dat er afwijkingen zijn naar vorm en afmetingen-zie bijgevoegde schets;

Dat alles gelijkvloers werd gebouwd en de woning voorzien is van een plat dak; Dat de woning reeds volledig is afgewerkt;"

3. Op 09 april 2009 ging eisende partij over tot het opstarten van huidige procedure:

b) Ontvankelijkheid van de vordering

1. Verwerende partij stelt in eerste orde dat eisende partij roept in eerste orde de vordering niet meer kan uitoefenen en anderzijds de verjaring van de vordering is ingetreden.

2. Eisende partij stelt vooreerst dat er sprake is van een voortzettingsmisdrijf. Daarvoor zou er geen depenalisatie zijn gebeurd in het V.C.R.O.. Er zou aldus gelijk kunnen worden geoordeeld zoals voor een instandhoudingsmisdrijf in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

3. De rechtbank kan eisende partij niet volgen in het door hem gemaakte onderscheid tussen voortzettingsmisdrijven en instandhoudingsmisdrijven.

Er is geen wettelijke bepaling die een dergelijk onderscheid voorziet. Voortzetten is eveneens een vorm van instandhouden en het gaat aldus om dezelfde incriminatie.

Het perceel ligt niet in maatschappelijk kwetsbaar gebied, doch in agrarisch gebied. Gelet op artikel 6.1.1. vierde lid van het V.C.R.O. (waarvan het Grondwettelijk Hof de grondwettelijkheid heeft aangenomen bij arrest de dato 29 juli 2010) dient te worden vastgesteld dat herstellvordering op grond van de instandhouding niet meer kan worden uitgeoefend.

4. De verwijzing naar artikel 65 Strafwetboek doet dan ook niet ter zake want er is geen sprake van een voortzettingsmisdrijf, doch enkel van een instandhoudingsmisdrijf waarvoor geen uitoefening van de herstellvordering meer kan gebeuren.

Voor zover er aldus zou worden verwezen naar het oprichtingsmisdrijf, is dit verjaard overeenkomstig artikel 2262bis paragraaf 1 van het burgerlijk wetboek dat in een vijfjarige verjaringstermijn voorziet voor extra-contractuele schadevorderingen (waaronder ook de herstellvordering ressorteert).

De vaststellingen van de feiten dateren van het jaar 1997 en de dagvaarding werd pas betekend in april 2009.

Op dat ogenblik was de vijfjarige verjaringstermijn aldus reeds ingetreden.

5. De vordering van eisende partij is verjaard en de vordering van eisende partij wordt afgewezen als niet ontvankelijk.

c) Ten gronde

Ten overvloede zou ook kunnen worden gesteld dat de vordering van eisende partij kennelijk onredelijk is.

Sinds de voormelde positionele vaststellingen de dato 27 mei 1997 liet eisende partij een periode van bijna 12 jaar voorbijgaan zonder enige daad te stellen. Minstens blijkt dit niet uit de voorliggende dossiers.

Eisende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat hij ongeveer een periode van 12 jaar niet heeft opgetreden doch dat er toch sprake zou zijn van een inbreuk op een goede ruimtelijke ordening die een herstellvordering zou rechtvaardigen.

Indien er echt ook maar enig nut zou zijn geweest in het kader van een goede ruimtelijke ordening dan had eisende partij zeker veel sneller gehandeld. Alleen reeds door het lang stilzitten blijkt dan ook dat een eventuele bouwvoertreding en afbraakvordering niet kunnen gerechtvaardigd worden met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

De vordering zou aldus ook (voor zover ontvankelijk) minstens als kennelijk onredelijk moeten worden afgewezen.

d) Kosten van het geding

1. Eisende partij wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding, die in hoofde van eisende partij niet worden begroot.

2. Eisende partij meent verder dat er geen rechtsplegingvergoeding lastens hem ten laste kan worden gelegd.

Huidige procedure is een burgerlijk geschil. Eisende partij kan in huidige procedure zeker niet gelijk worden gesteld met het ambt van het openbaar ministerie in een strafprocedure.

Er is geen enkele wettelijke bepaling, die in het kader van een burgerlijke procedure zou stellen dat er lastens eisende partij geen rechtsplegingvergoeding zou kunnen worden toegekend.

3. De rechtsplegingvergoeding wordt bepaald op het basisbedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering.

De zaak is niet dermate complex doch vormt een gebruikelijke discussie tussen eisende partij in het kader van afbraakvorderingen. Er is aldus geen reden om af te wijken van het basisbedrag.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK, in eerste aanleg en op tegenspraak, als volgt:

Verklaart de vordering van eisende partij niet ontvankelijk.

Veroordeelt eisende partij tot de kosten van het geding, in hoofde van verwerende partijen begroot op de rechtsplegingvergoeding ad duizend driehonderd twintig euro (1.320,00 €).

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Sluit de mogelijkheid van kantonement niet uit.

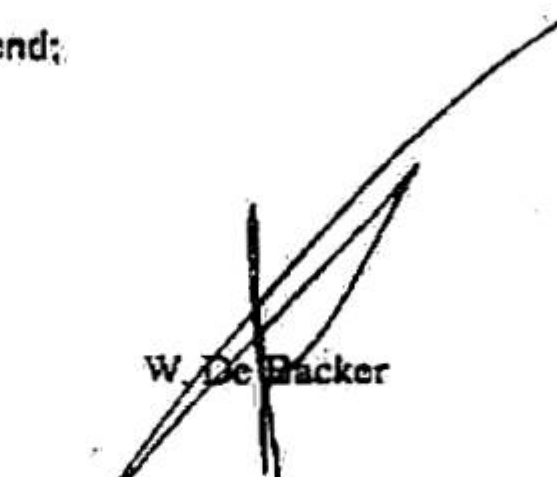
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtshuis te Brugge op drie oktober tweeduizend en elf.

Aanwezig zijn:

Wim De Backer, ondervoorzitter, alleenrechtsprekend;

Guy De Temmerman, griffier.

G. De Temmerman

W. De Backer